

W szponach rugby

Polska – Litwa

mecz Rugby Europe Trophy

Gdynia, 9.04.2022

opracowanie:

Grzegorz Bednarczyk – www.wszponachrugby.pl

Rugby Europe Trophy

Rugby Europe Trophy to drugi poziom organizowanych przez Rugby Europe corocznych międzynarodowych rozgrywek Rugby Europe International Championships. W praktyce – trzecia europejska liga (pierwszą jest niedostępny dla drużyn z zewnątrz Puchar Sześciu Narodów, a drugą najwyższy poziom REIC – Rugby Europe Championship).

Sobotni mecz to ostatnie spotkanie sezonu 2021/2022 w RET, a jego stawka będzie wysoka: jeśli zwyciężymy z punktem bonusowym, zajmimy drugie miejsce w stawce i awansujemy do Rugby Europe Championship. Przegrywając, lub nawet wygrywając tylko za cztery punkty – skończymy zawody na trzecim miejscu, za Niemcami, z którymi wcześniej wygraliśmy. Wówczas pozostanie nam liczyć wyłącznie na decyzję Rugby Europe o wyeliminowaniu z rozgrywek REC Rosji i zastąpieniu jej kolejną drużyną z listy. Pozostanie na kolejny sezon w Rugby Europe Trophy niestety będzie krokiem wstecz – w związku z poszerzeniem REC do ośmiu drużyn, z RET odejdą najbardziej wartościowi rywale, a na naszym poziomie pojawią się zapewne kolejne słabsze drużyny. One skorzystają na graniu przeciwko nam, my jednak niczego od nich się nie nauczymy.

Zasady

Zasady rozgrywek RET są proste: sześć zespołów, grają każdy z każdym (bez rewanżów, a zatem połowa drużyn gra dwa mecze na swoim boisku i trzy wyjazdowe, a druga połowa odwrotnie). W tym sezonie poziom wyżej mają awansować dwie najlepsze reprezentacje – w związku z planem poszerzenia Rugby Europe Championship do ośmiu drużyn.

W końcowej tabeli liczą się przede wszystkim punkty meczowe, przyznawane zgodnie z następującymi zasadami: zwycięzca meczu otrzymuje 4 punkty, przegrany nie otrzymuje nic, a w przypadku remisu każda z ekip otrzymuje po 2 punkty. Do tego dorobku doliczane są punkty bonusowe: zwycięzcy, jeśli zdobędzie o trzy przyłożenia więcej od przeciwników, natomiast przegranemu, jeśli poniesie porażkę nie więcej niż 7 punktami.

Jeśli liczba punktów meczowych w tabeli jest identyczna dla dwóch drużyn, decyduje bilans bezpośrednich spotkań: liczba zdobytych punktów meczowych, a jeśli ta jest równa – liczba zdobytych przyłożeń. Jeśli nadal mamy identyczne wyniki decydują kolejno: różnica punktów we wszystkich meczach, liczba zdobytych przyłożeń we wszystkich meczach i wreszcie liczba zdobytych punktów. Jeśli liczba punktów meczowych w tabeli jest identyczna dla więcej niż dwóch drużyn, bilans bezpośrednich spotkań nie jest uwzględniany.

Ostatnie sezony

W poprzednich sezonach awans do Rugby Europe Championship był możliwy tylko w przypadku zwycięzcy RET i na dodatek pod warunkiem wygrania barażu z ostatnią drużyną z REC. Z kolei naj słabsza drużyna spadała poziom niżej i była zastępowana przez zwycięzcę rozgrywek Conference 1. Litwa była przedostatnią drużyną, która w ten sposób do Rugby Europe Trophy się dostała, awansując do niej w 2018. Ostatnią – w 2019 – Ukraina.

Potem rozgrywki RET pokiereszowała pandemia covid-19. W sezonie 2019/2020 z piętnastu zaplanowanych spotkań udało się rozstrzygnąć na boisku tylko dziewięć. Polska rozegrała trzy mecze: na początek przegraliśmy w Łodzi z Niemcami 15:32, potem zaś przyszły dwa lepsze występy: wyjazdowe zwycięstwo nad Szwajcarią 23:20 oraz minimalna porażka w Amsterdamie z Holandią 6:7. Pozostałe mecze rozstrzygano przy zielonym stoliku: jeśli reprezentacje dogadały się – był remis 0:0 i po 2 punkty meczowe na koncie każdej ekipy. Jeśli jednak nie dogadały się – efektem był walkower (5 punktów meczowych dla zwycięzcy i 0 dla przegranego). Taki los spotkał polską reprezentację, która oba nierozegrane spotkania zamieniła na niekorzystne dla siebie walkowery – meczu z Litwą nie chcieliśmy zagrać, podczas gdy Litwini chcieli, a mecz z Ukrainą, który miał się odbyć jako pierwszy rugbyowy test na świecie po przerwie spowodowanej pierwszym lockdownem, nie doszedł do skutku z powodu zarażeń koronawirusem w polskiej drużynie. W efekcie zajęliśmy w rozgrywkach ostatnie miejsce, a od spadku uchroniło nas jego zamrożenie w tamtym sezonie (możliwy był natomiast awans – skorzystali z tego Holendrzy, którzy w barażu zaledwie dwoma punktami pokonali Belgów). Z kolei Litwini w tamtym sezonie przegrali dość wysoko wszystkie trzy mecze rozstrzygane na boisku, natomiast za odwołane zainkasowali 7 punktów i dzięki temu byli oczko wyżej od nas, na piątym miejscu.

A sezonu 2020/2021 w ogóle nie rozegrano.

Obecny sezon

Tym bardziej niecierpliwie czekaliśmy na sezon 2021/2022. Ten zaś dla nas długo układał się dla nas znakomicie. Polska zainauguowała go w październiku wyjazdowym meczem we Lwowie z Ukrainą. Byliśmy pełni niepokoju o wynik, bo na wyjeździe z Ukrainą nie udało nam się jeszcze nigdy wygrać. Po pierwszej połowie dzięki dwóm przyłożeniom Piotra

Zeszutka mieliśmy remis 10:10. Drugą połowę zaczęliśmy od znakomitego kwadransa, w którym 14 punktów zdobył Daniel Gdula. Ukraińcy gonili, ale dzięki kolejnemu karnemu dorzuconemu przez Gdulę zwyciężyliśmy 27:24.

W listopadzie nasza drużyna odniosła dwa kolejne cenne zwycięstwa, tym razem na swoich boiskach. Najpierw pokonała w Gdyni Niemcy. Był to mecz, w którym to rywale mieli przewagę na boisku, do przerwy prowadzili 13:3, ale po przerwie zaczęliśmy odrabiać straty dzięki brakowi dyscypliny u przeciwników i bezlitosnemu wykorzystywaniu karnych przez Wojciecha Piotrowicza. Serca drżały kibicom pod koniec meczu przy młynach dyktowanych, ale udało się je ustabilizować i wygraliśmy 21:16 (wszystkie punkty dla Polski zdobył Piotrowicz).

Tydzień później w Warszawie nasza kadra grała przeciwko Szwajcarii i chyba pierwszy raz w tym sezonie była uważana za faworyta meczu. Spełniła oczekiwania i wygrała 37:25, choć mecz był dość wyrównany. W naszej drużynie błyszczał Piotr Zeszutek, Wojciech Piotrowicz pobił swój rekord z poprzedniego spotkania i zdobył 22 punkty, a błysnął m.in. dwoma świetnymi przebojami Michał Haznar. Dzięki temu przed zimą byliśmy z kompletem zwycięstw liderem tabeli turniejowej.

Miano niepokonanych i fotel lidera straciliśmy na wiosnę, gdy zmierzyliśmy się w Brukseli z Belgią. Co prawda Belgowie tydzień wcześniej nieoczekiwanie ulegli Szwajcarii, ale nam nie dali szans, bezlitośnie wykorzystując błędy i problemy z ustawieniem obrony w momencie rozpoczęcia przez rywali szybkiego ataku. Wygrali 41:11 – mimo że długimi fragmentami mieliśmy piłkę w pobliżu pola punktowego gospodarzy, udało się nam zdobyć tylko jedno przyłożenie. Nie pomogła nam utrata obu etatowych łączników ataku – Daniela Gdulę wyeliminował przed meczem koronawirus, a Wojciecha Piotrowicza na początku spotkania kontuzja.

Ta porażka spowodowała, że spadliśmy na drugie miejsce w grupie, a punktami z nami zrównali się Niemcy. Co prawda w przypadku równej liczby punktów decyduje wynik bezpośredniego spotkania, więc to my byliśmy o oczko wyżej w tabeli, ale Niemcy dostali pięć punktów za mecz z Ukrainą. W tej sytuacji aby wrócić na drugie miejsce my musimy w sobotę z Litwą wygrać także za pięć punktów – a dotąd taka sztuka w tym sezonie RET nam się nie udała.

Nasi sobotni rywale zaczęli sezon w październiku od meczu z Ukrainą rozegranego w Szawlach. To było bardzo wyrównane starcie, drużyny kilkakrotnie zmieniały się na prowadzeniu, padło aż 11 przyłożeń, a ostatecznie Ukraina wygrała 39:37. Litwini byli bliscy remisu, ale przyłożenia z ostatniej akcji meczu nie zdołał podwyższyć Eimantas Bagarauskas. W listopadzie Litwini ponownie wystąpili przed swoją publicznością w Szawlach i ponownie przegrali, tym razem jednak zdecydowanie – choć zaczęli od prowadzenia 6:0, zostali ulegli Niemcom ostatecznie 16:46. Nasi sąsiedzi pierwsze zwycięstwo w rozgrywkach odnieśli dopiero w ostatnim meczu jesieni, na dodatek wyjazdowym i takim, w którym raczej nie upatrywano w nich faworyta – bezlitośnie wykorzystali błędy Szwajcarów i wygrali z nimi 28:20. A dwa tygodnie temu zagrali z Belgami (grającymi w składzie słabszym niż w meczu z nami) i choć nieźle się prezentowali, przegrali 17:29. Stracili wtedy swoją szansę na awans.

Zdecydowanym faworytem turnieju od początku byli Belgowie. Wszystkie mecze rozegrali wiosną. Zaczęli od walkowera (jeszcze nie wojennego, ale covidowego) w meczu z Ukrainą, potem pokonali Niemców. Co prawda przegrali nieoczekiwanie ze Szwajcarami, ale odegrali się w meczu z Polską, a zwycięstwem nad Litwą przypieczętowali pierwsze miejsce w RET. Choć możemy zrównać się z nimi w liczbie zwycięstw, w klasyfikacji już ich nie dogonimy – w każdym meczu zdobywali punkty bonusowe i są już pewni pierwszego miejsca.

Walczymy zatem o drugie miejsce w RET, do czego potrzebujemy pięciu punktów w tabeli (a zatem zwycięstwa z trzema przyłożeniami przewagi nad Litwą). Nie będzie łatwo: problemem są kontuzje, które wyłączyły szereg istotnych zawodników z kapitanem Piotrem Zeszutkiem na czele (w tej grupie są też inni ważni zawodnicy, tacy jak Edward Krawiecki czy Wojciech Piotrowicz). Nie ma zawodników z Francji (tu końcowy etap rozgrywek ligowych) czy Szwajcarii. Jest za to trzech kolejnych debutantów z Wysp Brytyjskich i dwóch graczy wracających do kadry po dłuższych przerwach (Dawid Banaszek, który zagra dopiero drugi mecz po kilkuletniej odstawce od gry, i Grzegorz Szczepański), a także Vaha Halaifonua w młynie zamiast w ataku. Można mieć obawy o zgranie.

Litwini o awans już nie walczą, a co najwyżej o czwarte miejsce. Jednak tego meczu na pewno nie odpuszczają. Chcą zwycięstwa na koniec sezonu, które podbudowałoby ich morale przed kolejną edycją rozgrywek. Chcą też pierwszej wygranej nad Polską. Mają doświadczony skład, podobny do tych, w których występowali w innych meczach tegorocznego RET – spore zmiany zrobili wyłącznie w pierwszej linii, gdzie mamy rewolucję wśród filarów. Tym meczem swoją przygodę z reprezentacją ma zakończyć grający w reprezentacji od niemal 20 lat Justinas Vasiliasukas. Są jednak i stosunkowo nowe twarze, takie jak pochodzący z Argentyny i grający na co dzień we Francji Pedro Soto – debiutował przed dwoma tygodniami i zaprezentował się całkiem nieźle, a w sobotę pewnie już będzie odrobinę lepiej zgrany z resztą drużyny.

Dotychczasowe składy w RET 2021/2022

Polska	pozycja (punkty)				
	Ukraina	Niemcy	Szwajcaria	Belgia	Litwa
Craig Bachurzewski				3	r
Dawid Banaszek					10
Mateusz Bartoszek		5	5		
Kamil Bobryk			2		
Grzegorz Buczek	2	2	r	2	2
Radosław Bysewski	r	3	3	r	3
Jan Cal	6	6	6	8	5
Quentin Cieslinski	r		r	r	r
Ross Cooke	14	14	11 (5)	11 (3)	11
Thomas Fidler	1	1	1	1	1
Artur Fursenko	r				
Michał Gadowski				r	
Sylwester Gąska	3	r	r		
Daniel Gdula	12 (17)		12		12
Siokivaha Halaifonua		13	r	12	6
Michał Haznar		12	13 (5)	13	13
Arkadiusz Janeczko					r
Łukasz Korneć				14 (5)	14
Edward Krawiecki	4	4	4	4	
Michał Krużycki			r		4
Max Loboda				r	r
Stasio Maltby	11	11	14		
Jakub Małecki	r				
Kay Minkiewicz					7
Aleksander Nowicki				7	
Jędrzej Nowicki	10			r	
Krystian Olejek	r	r		6	r
Kacper Palamarczuk					8
Wojciech Piotrowicz	r	10 (21)	10 (22)	10 (3)	
Adam Piotrowski	5				
Dawid Plichta	9	9	9	9	9
Mateusz Plichta	r	r	r		r
Krystian Pogorzelski	15	15	r		15
Patryk Reksulak	13	r	15	15	
Dawid Rubański	7	7	7		
Ronan Seydak				5	
Marcin Siemaszko		r			
Ethan Sikorski					r
Szymon Sirocki		r			
Sam Stelmaszek				r	
George Sweetman				r	
Grzegorz Szczepański					r
Piotr Zeszutek	8 (10)	8	8 (5)		

Litwa	pozycja (punkty)				
	Ukraina	Niemcy	Szwajcaria	Belgia	Polska
Alanas Alauskis	12				
Denis Aleksejev	6				
Eimantas Bagaruskas	10	10 (5)	10	10	10
Tomas Bagdonas		r	r	r	r
Domantas Bagužis	14 (5)	14	14	14 (5)	14
Vytaras Bloškys	13	13	13 (5)	13	13
Naglis Dunčikas		5			
Lukas Gyls	3	3			
Ignas Jankaitis				r	
Povilas Jankauskas			4	4	4
Daivaras Jonaitis	r	r	r	r	r
Povilas Jurgelionis			r		
Mindaugas Kazlauskas	4	r	5	r	r
Tautvydas Krasauskas	9	9	9	9	9
Žilvinas Kungys	r		r	r	r
Martynas Lianzbergas		8	6	6	
Rokas Lipnickas		r			
Tomas Mačiulis	r	r	r		6
Domas Mykolas Malinauskas	r				3
Kęstutis Marcišauskas		r			
Tautrimas Mažylis	1	1	3	3	
Tautvydas Mažylis		r	1	1	
Matas Miežys	r	r			
Jonas Mikalčius	11 (10)	11	11 (5)	11	11
Vytautas Mudingis					1
Nedas Pocius					r
Lukas Radzevičius				r	
Žygimantas Radžius				8	8
Kęstutis Riškus	7				
Airidas Savickas	5				r
Pedro Soto				15 (12)	15
Paulius Strigūnas	8	4	8	5	5
Dovydas Taujanskas	r	12	12	12	12
Domantas Tautkus		7 (5)			
Donatas Trumpickas	2 (10)	6	7 (5)	7	7
Arnas Urbonas				r	r
Justinas Vasiliauskas			r	r	r
Donatas Vilimavičius	15 (12)	15 (6)	15 (13)		
Tomas Zibolis		2	2	2	2

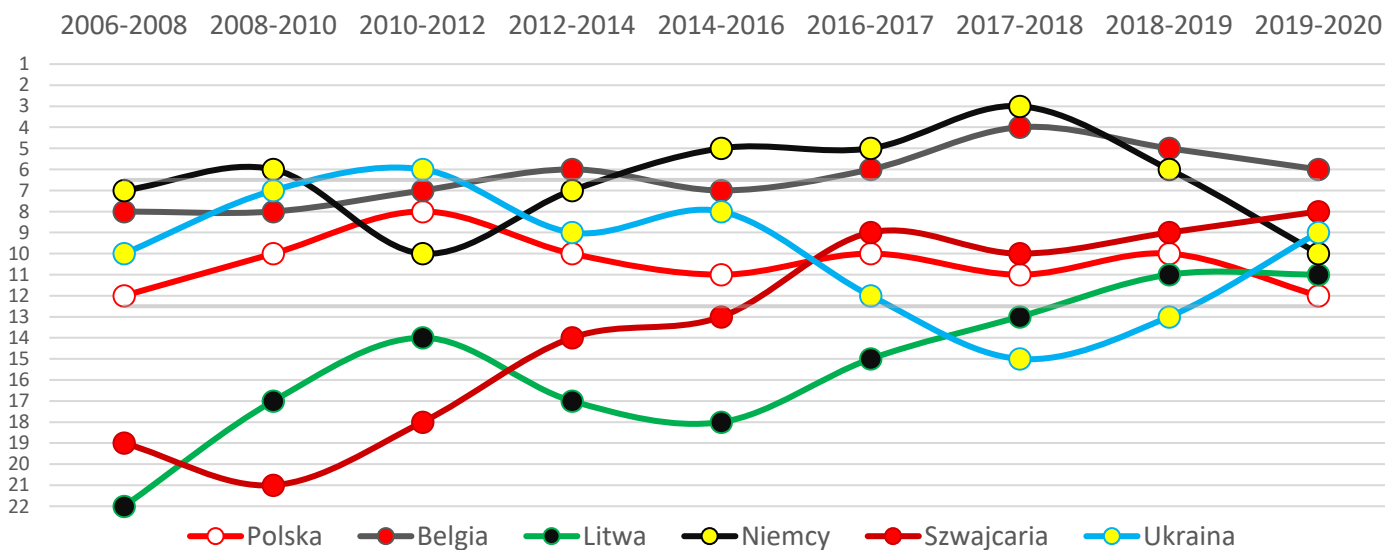
Kalendarz gier sezonu 2021/2022

8.10.2021	Ukraina	24:27	Polska
23.10.2021	Litwa	37:39	Ukraina
30.10.2021	Litwa	16:46	Niemcy
13.11.2021	Polska	21:16	Niemcy
13.11.2021	Szwajcaria	20:28	Litwa
20.11.2021	Polska	37:25	Szwajcaria
12.02.2022	Belgia	28:0 (wo.)	Ukraina
19.02.2022	Niemcy	26:33	Belgia
12.03.2022	Szwajcaria	22:18	Belgia
19.03.2022	Belgia	41:11	Polska
19.03.2022	Niemcy	34:25	Szwajcaria
26.03.2022	Litwa	17:29	Belgia
9.04.2022	Polska		Litwa
16.04.2022	Niemcy	28:0 (wo.)	Ukraina
30.04.2022	Ukraina	0:28 (wo.)	Szwajcaria

Tabela rozgrywek sezonu 2021/2022

Poz.	Drużyna	Zwycięstwa	Remisy	Porażki	Punkty	Przyłożenia	Bonusy	Punkty
1	Belgia	4	0	1	149:76	17:5	5	21
2	Niemcy	3	0	2	150:95	16:9	5	17
3	Polska	3	0	1	96:106	8:13	0	12
4	Szwajcaria	2	0	3	120:117	9:14	1	9
5	Ukraina	1	0	4	63:148	9:9	1	5
6	Litwa	1	0	3	98:134	10:19	1	5

Lokaty drużyn RET w poprzednich sezonach rozgrywek Rugby Europe (od 2006)

Rugby na Litwie

Rugby pojawiło się na Litwie (stanowiącej wtedy jedną z republik związkowych ZSRR) na przełomie lat 50. i 60. XX w. W okresie przynależności do Związku Radzieckiego Litwini nie odgrywali w tym sporcie na poziomie krajowym żadnej poważniejszej roli. Po odzyskaniu niepodległości reprezentacja kraju pojawiła się na arenie międzynarodowej w 1993, po przyjęciu federacji litewskiej do FIRA. W pewnej chwili zrobiło się o niej głośno w rugbyowym świecie: przez niemal cztery lata, od jesieni 2006 do wiosny 2010, zanotowała serię 17 kolejnych zwycięstw, bijąc wcześniejszy rekord dzielony wspólnie przez rugbyowe potęgi, Nową Zelandię i Południową Afrykę. Oczywiście, przeciwników miała zdecydowanie słabszych niż tamte dwie nacje, jednak passa robiła wielkie wrażenie. Litwinów cieszyła tym bardziej, że dała im szansę gry w play-off kwalifikacji strefy europejskiej do Pucharu Świata w 2011. Pokonali tam Izrael i wyżej notowaną Holandię, ale ostatecznie w przedostatniej rundzie ulegli Ukrainie (16:27).

W rozgrywkach organizowanych przez FIRA pierwszy raz wzięli udział w 1993. Długo przegrywali, aż w 1997 pokonali 25:23 Łotwę. Wspomniana czteroletnia passa zwycięstw pozwoliła Litwie awansować z piątego poziomu rozgrywek Europejskiego Pucharu Narodów (3B) w 2006 na trzeci w 2010 (2A) oraz podskoczyć prawie 40 miejsc w rankingu World Rugby. Na trzecim poziomie zaczęła też rozgrywki uruchomione w 2016 REIC (Conference 1 North), a w 2018 awansowała na drugi, do Rugby Europe Trophy. Dwukrotnie była tu przedostatnia (w ostatniej edycji – dzięki walkowerowi nad Polską).

Najbardziej znany litewski rugbysta nigdy w reprezentacji nie grał: Karolis Novickas, który w sezonie 2012/2013 występował we francuskim Bordeaux-Bègles na najwyższym poziomie zawodowej ligi francuskiej (nieco dłużej zagościł potem w klubach z Pro D2). Dziś w rugbyowej elicie pojawił się wychowany w Anglii młody Matas Jurevičius – był graczem London Scottish (w sezonie 2019/2020 spotkał tam starszego rodaka Jonasa Mikalčiusa, który potem wrócił do rodzinnych Szawli), a od 2020 ma podpisany kontrakt z obecnym mistrzem Anglii, Harlequins. O reprezentowaniu Litwy jednak na razie nie myśli, dostawał natomiast zaproszenia na zgrupowania angielskich młodzieżówek.

Litewska liga powstała jeszcze w czasach radzieckich – podobnie jak w innych republikach związkowych ZSRR. Mistrzowie kraju mieli szansę walczyć o tytuł mistrza ZSRR, ale litewskie kluby nigdy większych sukcesów w tych rozgrywkach nie odnieśli. Tylko raz, w 1969, litewska drużyna (Geležinis vilkas z Wilna) zameldowała się w „Wyższej Lidze” i zajęła w niej ostatnie, ósme miejsce (odniosła wówczas jedno zwycięstwo: skromne 3:0 nad Lokomotiwem Tbilisi).

Pierwszym mistrzem kraju została w 1963 drużyna Banga z Kowna. Kownianie zresztą zdominowali pierwsze lata istnienia mistrzostw – kluby z tego miasta zajmowały wszystkie miejsca na podium przez pierwszych sześć ich edycji, a do 1979 zajmowały co najmniej dwa medalowe miejsca. Tytułami mistrzowskimi wymieniały się Banga (rozwiązana przez macierzystą fabrykę w 1970, gdy zajęła ostatnie miejsce w rozgrywkach), Politechnika, Staklės, Lokomotyvas, ale od 1969 do 1978 pięciokrotnie oddały tytuł drużynom wileńskim (Geležinis vilkas, Plienas i Inžinerija). W latach 80. mistrzostwa zdominował klub Vairas z Szawli – to niewielkie miasto stało się dominującym ośrodkiem litewskiego rugby. Po uzyskaniu niepodległości Vairas nadal dzielił i rządził: w okresie od 1990 do 2013 tylko dwukrotnie musiał uznać wyższość innej drużyny (w 1996 Gilėnai Poniewież a w 2006 inna drużyna z Szawli, znana nam z polskich rozgrywek siódemkowych, BaltRex). W latach 2014–2016 mistrzem został BaltRex, a Vairas był wicemistrzem, od 2017 na tron mistrzowski powróciła ekipa Vairas, natomiast w 2020 tytuł odzyskał BaltRex. Łącznie Vairas ma na koncie 32 tytuły mistrzowskie, z czego 7 w czasach ZSRR. Na drugim miejscu tej klasyfikacji są Baltrex Szawle i Staklės Kowno z sześcioma tytułami każdy (ale kownianie ostatni z nich zdobyli w 1981).

W ostatnich latach rozgrywki ligowe toczyły się na dwóch poziomach: wyższy stanowiła Baltic Top League (początkowo nazywana Top Lygą), niższy I liga. W Top Lydze od 2007 brały udział pojedyncze drużyny z Łotwy i choć kilka lat temu ją przemianowano, nadal rozgrywki organizuje federacja litewska. W 2021 ligę poszerzono z sześciu do ośmiu drużyn – grało w niej sześć ekip z Litwy i dwie z Łotwy. Najpierw rozgrywano fazę grupową (dwie grupy po cztery zespoły, w każdej mecze każdy z każdym bez rewanżów), a potem play-off rozpoczynający się od półfinałów (na każdym etapie, łącznie z finałami, w formie dwumeczów). W lidze dominują Litwini – w ostatnim sezonie najlepsza łotewska drużyna, Livonia Garkalne z przedmieść Rygi, zajęła czwarte miejsce (ale w przeszłości zarówno Livonii, jak i ekipie Miesnieki z Rygi, zdarzało się sięgać po brązowe medal – aż pięciokrotnie, z czego ostatni raz Livonia w 2019). W finałowym dwumeczu drugi raz z rzędu BaltRex Szawle pokonał Ažuolas Kowno, a trzecie miejsce zajęła Vairas Szawle.

Oprócz tego jest też I liga, w której w ostatnim sezonie triumfowały rezerwy Baltrexu Szawle przed rezerwami lokalnego rywala – Vairasu.

Mecze Polski i Litwy

Ostatnie mecze Polski (od 2018)

data	miejsce	rozgrywki	przeciwnik	wynik
03.03.2018	Amsterdam	REIC	Holandia	30:71
17.03.2018	Genewa	REIC	Szwajcaria	24:30
24.03.2018	Łódź	REIC	Portugalia	25:27
29.09.2018	Zlin	REIC	Czechy	41:22
03.11.2018	Łódź	REIC	Litwa	33:0
17.11.2018	Lublin	REIC	Holandia	0:49
16.02.2019	Setúbal	REIC	Portugalia	5:65
23.03.2019	Łódź	REIC	Szwajcaria	25:28
02.11.2019	Łódź	REIC	Niemcy	15:35
23.11.2019	Yverdon-les-Bains	REIC	Szwajcaria	23:20
29.02.2020	Amsterdam	REIC	Holandia	6:7
11.09.2021	Kraków	tow.	Węgry	43:3
09.10.2021	Lwów	REIC	Ukraina	27:24
13.11.2021	Gdynia	REIC	Niemcy	21:16
20.11.2021	Warszawa	REIC	Szwajcaria	37:25
19.02.2022	Praga	tow.	Czechy	27:10
19.03.2022	Bruksela	REIC	Belgia	11:41

Ostatnie mecze Litwy (od 2018)

data	miejsce	rozgrywki	przeciwnik	wynik
21.04.2018	Százhalombatta	REIC	Węgry	29:25
28.04.2018	Telsze	REIC	Szwecja	43:22
19.05.2018	Szawle	REIC	Malta	81:10
13.10.2018	Szawle	REIC	Czechy	30:10
03.11.2018	Łódź	REIC	Polska	0:33
06.04.2019	Jurbork	REIC	Portugalia	7:48
13.04.2019	Szafuza	REIC	Szwajcaria	24:34
08.06.2019	Poniewież	REIC	Holandia	3:50
26.10.2019	Charków	REIC	Ukraina	10:27
16.11.2019	Szawle	REIC	Szwajcaria	9:40
07.03.2020	Amsterdam	REIC	Holandia	17:36
23.10.2021	Szawle	REIC	Ukraina	37:39
30.10.2021	Szawle	REIC	Niemcy	16:46
13.11.2021	Nyon	REIC	Szwajcaria	28:20
12.03.2022	Kłajpeda	tow.	Łotwa	46:17
26.03.2022	Szawle	REIC	Belgia	17:29

Poprzednie mecze Polski z Litwą

data	miejsce	wynik	punkty dla Polski
10.04.1991 (nieoficjalny)	Puck	18:4	J. Hodura 6, S. Hodura 4, Bernat 4, Morus 4
17.04.1999 (towarzyski)	Pruszcz Gdański	91:7	Wróbel 21, Baraniak 20, Więciorek 10, Szewczuk 10, Jermakow 8, Szwichtenberg 7, Jeryś 5, Rogowski 5, Fedorowicz 5
3.11.2018 (REIC)	Łódź	33:0	Piotrowicz 16, Adamski 7, M. Plichta 5, Pogorzelski 5

Oficjalnie dotąd graliśmy z Litwą tylko dwukrotnie, ponadto raz nieoficjalnie – jeszcze przed uznaniem jej niepodległości przez większość krajów na świecie, w tym Polskę, i przed przyjęciem tamtejszej federacji do FIRA. Nieoficjalnych spotkań mogło być zresztą więcej. Jak donosi nieoceniony Jacek Wierzbicki, reprezentacja Polski Północnej zagrała z reprezentacją Litewskiej SRR dwukrotnie w październiku 1967 i dwukrotnie przegrała (3:29 i 15:16). W 1991 odbył się też jeszcze jeden mecz na Wybrzeżu, prawdopodobnie w Słupsku, ale ekipę po naszej stronie trudno było uznać za reprezentację (było 12:4). Podobnie było w 1993 w Sochaczewie, gdy Litwini wygrali 24:5 (punkty dla nas zdobył M. Parjaszewski).

Wiosną 2020 mieliśmy grać ze sobą w ramach Rugby Europe Trophy – mecz się nie odbył, ale w rugbyowych annałach zapisano wynik 25:0 dla Litwy (RE orzekło walkower, ponieważ odmówiliśmy gry w wyznaczonym przez Litwinów terminie).

Poprzednie mecze reprezentacji Polski w Gdyni

data	przeciwnik	wynik	punkty dla Polski
28.03.1998	Belgia	30:10	Szymański 15, Grebasz 5, Janulewicz 5, Szewczuk 5
04.11.2000	Czechy	34:16	Grebasz 10, Bartoszewicz 5, Komisarczuk 5, Stachura 5, Urbanowicz 5, Szwichtenberg 4
28.04.2001	Łotwa	16:0	Baraniak 10, Urbanowicz 3, Szablewski 3
05.05.2001	Dania	32:14	Szablewski 12, Grebasz 5, Więciorek 5, Serafin 5, Potarowicz 5
06.04.2002	Niemcy	20:12	Lipkowski 10, Jurkowski 5, Urbanowicz 3, Szablewski 2
14.05.2002	Hiszpania	27:15	Fedorowicz 10, Szablewski 7, Lipkowski 5, Jurkowski 5
29.03.2003	Niemcy	15:37	Pisarek 5, Kraska 5, Urbanowicz 5
10.05.2003	Holandia	13:13	Pisarek 5, Jurkowski 5, Wróbel 3
11.10.2003	Szwecja	36:0	Wróbel 11, Wojacek 5, Sajur 5, Ruszkiewicz 5, Szostek 5, Hotowski 5
02.10.2004	Szwajcaria	20:15	Konieczny 10, Wilczuk 10
27.10.2007	Chorwacja	14:15	Buchało 9, Michalak 5
13.11.2010	Mołdawia	25:36	Banaszek 10, Beccuau 10, Siepielski 5
12.03.2011	Belgia	28:21	Chartier 18, Gargasson 5, Vaissière 5
30.03.2013	Ukraina	13:12	Chartier 8, Beccuau 5
13.11.2021	Niemcy	21:16	Piotrowicz 21

Mecze w latach 1998–2007 rozgrywano na dawnym Stadionie Miejskim (znacznie skromniejszym od obecnego, który powstał na miejscu starego w latach 2009–2011). Od 2010 mecze odbywają się na Narodowym Stadionie Rugby.

Składy

Polska

pozycja	imię i nazwisko	rok urodzenia	klub	występy (punkty) w kadrze	debiut
1	Thomas Fidler	1996	Ogniwo Sopot	9	2.11.2019 Niemcy
2	Grzegorz Buczek	1986	Lechia Gdańsk	24 (15)	29.10.2013 Madagaskar
3	Radosław Bysewski	1993	Ogniwo Sopot	27	26.04.2014 Ukraina
4	Michał Krużycki	1987	Lechia Gdańsk	33 (10)	5.05.2007 Łotwa
5	Jan Cal	1988	Up Fitness Skra Warszawa	7 (5)	2.11.2019 Niemcy
6	Siokihava Taufui Halaifonua	1995	Up Fitness Skra Warszawa	5	11.09.2021 Węgry
7	Kay Minkiewicz	2000	Old Albanian RFC (Anglia)	---	---
8	Kacper Palamarczuk	2002	Westport RFC (Irlandia)	---	---
9	Dawid Plichta	1994	Orkan Sochaczew	22 (5)	12.09.2015 Szwecja
10	Dawid Banaszek	1987	Arka Gdynia	36 (236)	7.10.2006 Andora
11	Ross Cooke	1993	Tynedale RFC (Anglia)	9 (13)	23.03.2019 Szwajcaria
12	Daniel Gdula	1994	Posnania	19 (60)	24.09.2016 Ukraina
13	Michał Haznar	1994	Ogniwo Sopot	3 (5)	13.11.2021 Niemcy
14	Łukasz Korneć	2002	Awenta Pogoń Siedlce	1 (5)	19.03.2022 Belgia
15	Krystian Pogorzelski	1996	Master Pharm Rugby Łódź	10 (15)	19.03.2016 Belgia
rezerwowi					
16	Ethan Sikorski	1996	North Walsham RFC (Anglia)	---	---
17	Quentin Cieslinski	1999	ASV Lavaur (Francja)	3	9.10.2021 Ukraina
18	Craig Bachurzewski	1992	Biggar RFC (Szkocja)	16 (5)	13.04.2013 Mołdawia
19	Krystian Olejek	1999	Awenta Pogoń Siedlce	4 (5)	11.09.2021 Węgry
20	Max Loboda	2001	Fylde RC (Anglia)	2	19.02.2022 Czechy
21	Arkadiusz Janeczko	1993	Up Fitness Skra Warszawa	2	11.09.2021 Węgry
22	Mateusz Plichta	1991	Ogniwo Sopot	17 (10)	18.02.2017 Portugalia
23	Grzegorz Szczepański	1995	Edach Budowlani Lublin / Bridgnorth RFC (Anliga)	15	18.03.2017 Mołdawia

Kapitan: **Grzegorz Buczek** – ur. 1986, młynarz, gracz i kapitan Lechii Gdańsk. Do Gdańska trafił jako 14-latek, a rugbyową przygodę zaczynał w Olsztynie (porzucił tam na rzecz jajowatej piłki boks). Z Lechią siedem razy stawał na podium mistrzostw Polski piętnastek seniorów, w tym trzykrotnie na najwyższym stopniu. W reprezentacji debiutował podczas najbardziej egzotycznej jej przygody – na turnieju w Sri Lance. Kapitanem drużyny będzie po raz pierwszy.

Trener: **Chris Hitt** – ur. 1989, absolwent University of South Wales, pełnił różne funkcje w Welsh Rugby Union związane z rozwojem rugby, a także trenował siódemkowy zespół Samurais. Od 2018 współpracował z reprezentacją Polski, w 2019 został trenerem młyna reprezentacji Niemiec. Powołany na stanowisko trenera reprezentacji Polski na początku 2021, poprowadził ją od ubiegłej jesieni w sześciu spotkaniach, z czego pięciu wygranych.

Litwa

pozycja	imię i nazwisko	rok urodzenia	klub	występy (punkty) w kadrze	debiut
1	Vytautas Mudingis	1993	Bridlington RUFC (Anglia)	---	---
2	Tomas Zibolis	1981	Livonia Garkalne (Łotwa)	47 (90)	7.06.2003 Bośnia i Hercegowina
3	Domas Mykolas Malinauskas	1995	Ažuolas Kowno	5	18.10.2014 Andora
4	Povilas Jankauskas	?	?	3	7.03.2020 Holandia
5	Paulius Strigūnas	1991	Vairas Szawle	18	5.11.2016 Łotwa
6	Tomas Mačiulis	1998	Vairas Szawle	12	28.10.2017 Łotwa
7	Donatas Trumpickas	1998	Baltrex Szawle	12 (15)	22.04.2017 Luksemburg
8	Žygimantas Radžius	1990	Baltrex Szawle	30 (35)	15.11.2008 Szwajcaria
9	Tautvydas Krasauskas	1997	Leeds Tykes RUFC (Anglia)	17 (5)	22.04.2017 Luksemburg
10	Eimantas Bagarauskas	1998	Ažuolas Kowno	6 (5)	26.10.2019 Ukraina
11	Jonas Mikalčius	1994	?	9 (50)	9.11.2013 Holandia
12	Dovydas Taujanskas	1994	Geležinis vilkas Wilno	25 (37)	10.11.2012 Holandia
13	Vytaras Bloškys	1991	Baltrex Szawle	25 (72)	30.10.2010 Malta
14	Domantas Bagužis	1992	Ažuolas Kowno	13 (60)	28.10.2017 Łotwa
15	Pedro Soto	1995	USA Limoges (Francja)	1 (12)	26.03.2022 Belgia
rezerwowi					
16	Nedas Pocius	2000	Baltrex Szawle	---	---
17	Daivaras Jonaitis	1992	Vairas Szawle	25	3.11.2012 Malta
18	Mindaugas Kazlauskas	1985	Taunton RFC (Anglia)	4	23.10.2021 Ukraina
19	Airidas Savickas	1994	?	8 (5)	18.10.2014 Andora
20	Žilvinas Kungys	?	Vairas Szawle	3	23.10.2021 Ukraina
21	Tomas Bagdonas	1996	Vairas Szawle	20	24.10.2015 Węgry
22	Arnas Urbonas	1998	Baltrex Szawle	2	22.04.2017 Luksemburg
23	Justinas Vasiliauskas	1985	Vairas Szawle	58 (87)	24.05.2003 Luksemburg

Kapitan: **Žygimantas Radžius** – ur. 1990, wiaźacz młyna, związany z Szawlami, gdzie jest grającym trenerem mistrza kraju – Baltrexu (w 2020 był najsukuteczniejszym pod wzgłędem przyłożeń graczem Baltic Top League). Od kilku tygodni jest także asystentem trenera reprezentacji Marcišauskasa. Debiutował w kadrze jako 18-latek. Jej kapitanem jest od początku 2015 (w jesiennych meczach tego sezonu pauzował i zastępował go młody łącznik młyna Tautvydas Krasauskas).

Trener: **Gediminas Marcišauskas** – ur. 1982, w młodości krótko we francuskim Stade Bordelais, a później 10 lat spędził w Anglii w Peterborough Lions. Po powrocie został grającym trenerem Vairasu (występy na boisku skończył w 2019). W 35 meczach w reprezentacji zdobył 179 punktów (drugi wynik w historii kadry Litwy – lepszy jest tylko jego młodszy brat Kęstutis). W latach 2016–2018 był asystentem trenera reprezentacji, trenerem został jesienią 2021.

Statystyki zawodników litewskich – za stroną Alfredasa Mickeliunasa <http://regbiozinynas.lt/>.